

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-2S/304/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1022201659
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Jelinková Dudzíková, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1022201659.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Jelinkovej Dudzíkovej, LL.M. a členov senátu JUDr. Róberta Jakubáča, PhD. a JUDr. Lucie Kúdelčíkovej v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XX, XXX XX E., proti žalovanej: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. Ei 374/22/1000-5 zo dňa 23.11.2022, takto

rozhodol:

I. Správny súd z r u š u j e rozhodnutie žalovanej Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. Ei 374/22/1000-5 zo dňa 23.11.2022 a v e c v r a c i a žalovanej na ďalšie konanie.

II. Správny súd p r i z n á v a žalobcovi voči žalovanej právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca žiadosťou zo dňa 15.10.2022 požiadal Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „Úrad špeciálnej prokuratúry“) o sprístupnenie celého jeho spisu č. VII/4 Gn 249/22/1000, a to v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“). Požadované informácie žalobca žiadal sprístupniť v elektronickej podobe zaslaním na svoju adresu elektronickej pošty alebo do elektronickej schránky č. E0000445515.

2. Úrad špeciálnej prokuratúry rozhodnutím č. VII Spr 393/22/1000-2 zo dňa 25.10.2022 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) rozhodol tak, že žiadosti žalobcu o sprístupnenie požadovaných informácií nevyhovel.

3. Úrad špeciálnej prokuratúry v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia uviedol, že žalobca žiadal sprístupniť informácie, a to celý obsah spisu č. VII/4 Gn 249/22/1000, vo veci vybavenia jeho skorších žiadostí, a to konkrétne podaní zo dňa 28.06.2022 a zo dňa 22.08.2022, ktorými ako oznamovateľ žiadal preskúmať postup vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. PPZ-353/NKA-BA3-2021, v ktorom bola vec trestného oznámenia žalobcu poukazujúceho na podozrenie zo spáchania trestného činu machinácií pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) touto súčasťou Policajného zboru ešte dňa 16.06.2022 postúpená na ďalšie konanie Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Bratislava II, kde bola zaevidovaná dňa 22.06.2022 pod sp. zn. ORP-1027/RZ-B2-2022. Žalobca ďalej žiadal preskúmať zákonnosť postupu prokurátora vo veci evidovanej na Úrade špeciálnej prokuratúry pod sp. zn. VII/4 Gn 249/22/1000.

V tejto súvislosti Úrad špeciálnej prokuratúry uviedol, že podaniami zo dňa 28.06.2022 a 22.08.2022 žalobca v podstate namietal vecnú príslušnosť Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II na konanie o jeho trestnom oznámení. Vo veci evidovanej na Úrade špeciálnej prokuratúry pod sp. zn. VII/4 Gn 249/22/1000 nebolo právoplatne rozhodnuté o predmetnom trestnom oznámení žalobcu a nebolo vydané žiadne právoplatné uznesenie prokurátora. Žalobcovi bol výsledok preskúmania postupu policajta v uvedenom konaní písomne oznámený dňa 22.08.2022 a o výsledku preskúmania zákonnosti postupu prokurátora vo veci evidovanej na Úrade špeciálnej prokuratúry pod sp. zn. VII/4 Gn 249/22/1000 bol písomne upovedomený dňa 26.08.2022.

4. Úrad špeciálnej prokuratúry v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia ďalej uviedol, že právo na informácie zaručuje Ústava Slovenskej republiky. Toto právo je možné obmedziť iba v presne vymedzených prípadoch. Informačná povinnosť prokuratúry na úseku jej trestnej pôsobnosti, ktorej sa požadované informácie týkajú, vyplýva zo všeobecnej právnej úpravy zákona o slobode informácií predstavujúceho lex generalis. Okrem všeobecnej právnej úpravy informačnej povinnosti prokuratúry však platí v právnom poriadku aj osobitná právna úprava predstavujúca lex specialis, ktorá vyplýva z § 55m zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Je tak zrejmé, že všeobecná právna úprava informačnej povinnosti prokuratúry sa prelína s osobitnou právnou úpravou informačnej povinnosti prokuratúry. Pokiaľ popri sebe existujú všeobecná a osobitná právna úprava, osobitná práva úprava má vždy prednosť (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽi/4/2009). V prípade výkonu trestnej pôsobnosti prokuratúry je osobitnou právnou úpravou informačnej povinnosti prokuratúry právna úprava ustanovená § 55m ods. 1, ods. 5 a ods. 6 zákona o prokuratúre. Tieto ustanovenia zákona o prokuratúre uvádzajú konkrétne druhy rozhodnutí v trestných veciach, ktoré je prokuratúra povinná zverejniť a sprístupniť. V zmysle relevantnej právnej úpravy sa zverejňujú právoplatné uznesenia prokurátora, ktorými sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia a na základe žiadosti o sprístupnenie informácie sa sprístupňujú všetky právoplatné uznesenia prokurátora vrátane uznesení, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej a obžalobný návrh.

5. Úrad špeciálnej prokuratúry v odôvodnení napadnutého rozhodnutia napokon uviedol, že zmyslom trestného konania je právoplatné rozhodnutie vo veci, pričom informačnej povinnosti v tomto smere sa prokuratúra nijako nebráni. Túto zákonnú povinnosť prokuratúra plne rešpektuje, ale až v štádiu konania, ktoré je skončené právoplatným rozhodnutím a verejnosť sa tak môže oboznamovať so skutkovými okolnosťami ako aj právnym zhodnotením veci. V štádiu pred právoplatným rozhodnutím vo veci dbá zákonná úprava na to, aby sa vylúčila verejná diskusia vo veci, čím by sa mohol vytvoriť nátlak na subjekty, ktoré konajú a rozhodujú.

6. O podanom rozklade žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodla žalovaná rozhodnutím č. Ei 374/22/1000-5 zo dňa 23.11.2022 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že rozklad zamietla a prvostupňové rozhodnutie potvrdila.

7. Žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatovala, že osobitná práva úprava informačnej povinnosti prokuratúry vyplýva z § 55m zákona o prokuratúre, ktorý v jednotlivých odsekoch vymedzuje, aké rozhodnutia je prokuratúra povinná zverejniť a sprístupniť. Zverejňujú sa právoplatné uznesenia prokurátora, ktorými sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe, po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 55m ods. 1 zákona o prokuratúre) a na základe žiadosti o sprístupnenie informácie sa sprístupňujú všetky právoplatné uznesenia prokurátora, vrátane uznesení, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej a obžalobný návrh (§ 55m ods. 5 zákona o prokuratúre). Prokuratúra je však aj v týchto prípadoch oprávnená nesprístupniť právoplatné uznesenie prokurátora, ktorým sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe a uznesenie prokurátora, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej a rovnako tak obžalobný návrh, ak by ich zverejnenie a sprístupnenie mohlo zmariť alebo podstatne sťažiť dosiahnutie účelu trestného konania alebo porušiť práva a právom chránené záujmy (§ 55m ods. 6 zákona o prokuratúre). Žalobcom požadované informácie, teda sprístupnenie ním špecifikovaného spisu, nebolo možné podradiť pod § 55m ods. 1 alebo ods. 5 zákona o prokuratúre.

8. Žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej konštatovala, že žalobca žiadal sprístupniť registratúrne záznamy tvoriace spis vedený prokurátorom, do ktorého však nemal právny nárok nahliadať každý, ale iba nadriadený prokurátor alebo so súhlasom nadriadeného prokurátora iný

prokurátor. Spravovanie spisov na prokuratúre upravoval Príkaz generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 6/19 zo dňa 04.09.2019, ktorým sa vydáva registratúrny poriadok prokuratúry v platnom znení. Registratúrny poriadok bol určený pre vnútornú potrebu a činnosť prokuratúry, pričom pod registratúrou prokuratúry bolo potrebné rozumieť súbor všetkých registratúrnych záznamov pochádzajúcich z činnosti prokuratúry a všetkých zásielok doručených prokuratúre. Spisom, ktorý viedol prokurátor, bol registratúrny záznam alebo súbor registratúrnych záznamov, ktoré vznikli v súvislosti s vybavovaním tej istej veci a boli evidované v spisovom prehľade každého spisu. Spis vedený na prokuratúre bol vnútornou pracovnou pomôckou, ktorý nespĺňal znaky, či už súdneho spisu alebo vyšetrovacieho spisu, pričom obmedzujúce ustanovenie nazerania do spisu, najmä z uvedeného dôvodu, nebolo možné prelomiť ani aplikáciou zákona o slobode informácií. Prokurátor mal zákonnú povinnosť v tomto právnom režime prijať a vykonať všetky opatrenia na to, aby nazeranie do spisu, ktorý viedol, nebolo umožnené iným neoprávneným osobám. Za neoprávnenú osobu pritom bolo možné považovať tak žiadateľa o sprístupnenie informácie ako aj subjekt mimo pôsobnosti prokuratúry.

9. Žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia tiež konštatovala, že izolovaný výklad ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií by mohol viesť k mylnému záveru, že povinné osoby v režime podľa zákona o slobode informácií sprístupňujú všetky údaje, ktoré majú k dispozícii. Pretože zákon o slobode informácií nedefinuje pojem „informácia“, výklad tohto pojmu uskutočnila súdna prax. Pojmovým znakom informácie je v zmysle záverov súdnej praxe vždy jej konkrétnosť a individuálna identita. Za informáciu nemožno považovať sprístupnenie obsahu celého spisu. Žiadosť o sprístupnenie informácie musí obsahovať konkrétnu informáciu a sprístupnenie musí tiež obsahovať konkrétnu informáciu. Súdna prax sa stavia reštriktívne k tým žiadostiam o sprístupnenie informácie, ktoré nie sú konkrétne, a kde žiadatelia žiadajú sprístupniť všetko (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽi/3/2011).

10. Žalovaná v odôvodnení napadnutého rozhodnutia napokon konštatovala, že sa plne stotožňuje s názorom povinnej osoby v tom, že žiadateľ nepožiadala o sprístupnenie informácie, ktorú by bola povinná osoba povinná zverejniť a sprístupniť podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií alebo podľa § 55m ods. 1 a ods. 5 zákona o prokuratúre. Na sprístupnenie informácie sa vzťahovalo obmedzujúce ustanovenie § 55 ods. 1 zákona o prokuratúre. Nevyhovenie žiadosti o sprístupnenie požadovaných informácií pritom nepredstavovalo negatívny zásah do práva žalobcu na informácie, pretože zodpovedalo zákonným obmedzeniam.

II. Žaloba

11. Žalobca sa žalobou zo dňa 30.11.2022 domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Žalobca zároveň žiadala uložiť žalovanej povinnosť sprístupniť mu požadované informácie v celom rozsahu ako aj povinnosť nahradiť mu trovy konania.

12. Žalobca v stručnosti zhrnul priebeh administratívneho konania, pričom konštatoval, že napadnuté rozhodnutie mu bolo doručené dňa 28.11.2022. Žalovaná síce vykonala aj zmätený pokus doručiť napadnuté rozhodnutie do dátovej schránky žalobcu, avšak zaslala iba obyčajný sken predmetného rozhodnutia bez elektronickej autorizácie. S poukazom na § 47 ods. 5 správneho poriadku teda išlo o pokus neplatný.

13. Právna úprava nazerania do prokurátorských spisov podľa § 55 zákona o prokuratúre nijako nevyučovala sprístupňovanie v režime zákona o slobode informácií. V tejto súvislosti žalobca poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaný v rozsudku sp. zn. 4SŽi/1/2010 zo dňa 15.03.2011 ako aj v rozsudku sp. zn. 1SŽ-o-KS/125/2005 zo dňa 30.01.2007.

14. Žalovaná ignorovala ústavnoprávny aspekt práva na informácie, ktoré je garantované v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, najmä podmienky jeho obmedzenia, ako ich určuje čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, na ktorý bola žalovaná povinná v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky prihliadať. Predmetný čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky taxatívne určuje dôvody, pre ktoré je možné právo na informácie obmedziť, avšak aj to iba v prípade, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné. Žalovaná v napadnutom rozhodnutí vôbec nevysvetlila, prečo sa domnievala, že je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné utajiť prokurátorské spisy a požadovaný prokurátorský

spis osobitne. Vzhľadom na uvedenú vadu odôvodnenia bolo napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné. V nadväznosti na ústavnoprávny aspekt práva na informácie žalobca poukázal na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky prezentovaný v náleze sp. zn. PL. ÚS 15/98 zo dňa 11.03.1999.

15. Požadovaný spis sa týkal trestného konania, ktoré bolo vedené na základe trestného oznámenia žalobcu, a v ktorom Úrad špeciálnej prokuratúry odmietol konať. Žalobca teda mal ako oznamovateľ v zmysle § 69 ods. 1 Trestného poriadku právo nazerať do vyšetrovacieho spisu. Nebol potom žiadny vecný dôvod odoprieť mu sprístupnenie dozorového spisu, keďže išlo o spis vedený v tej istej veci. Nemohol byť teda narušený ani záujem štátu na vyšetrovaní trestných činov, keďže Úrad špeciálnej prokuratúry vo veci konať odmietal a žalobca by teda mohol narušiť iba nezákonný záujem Úradu špeciálnej prokuratúry na nevyšetrovaní trestných činov, ktorý však logicky nemohol požívať žiadnu ochranu.

16. Snaha chrániť pred vyzradením informácie o výkone právomoci prokuratúry nepatrí medzi legitímne záujmy umožňujúce obmedziť právo na informácie. Naopak, aj činnosť prokuratúry musí podliehať verejnej kontrole. Uvedené osobitne platilo pre činnosť Úradu špeciálnej prokuratúry aktuálne vedenej bývalým politikom a pred ním zasa odsúdeným zločincom. Nebola preto splnená materiálna podmienka pre obmedzenie práva na informácie.

17. Žalobca ešte dal do pozornosti, že (od počiatku nezákonná) teória implicitného obmedzenia práva na informácie už bola Ústavným súdom Slovenskej republiky „zrušená“, ako to vyplýva z rozhodnutia tejto súdnej inštancie sp. zn. II. ÚS 522/2021.

III.

Vyjadrenie žalovanej

18. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe zo dňa 09.10.2023 navrhla, aby správny súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, a to konštatujúc, že žalobca používa v podanej žalobe rovnakú právnu argumentáciu ako tú, ktorú uvádzal v podanom rozklade. Žalovaná preto poukázala na svoju právnu argumentáciu uvedenú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktorá jednoznačne vyvracia, že na nazeranie do spisu vedeného prokurátorom platia ustanovenia § 69 ods. 1 Trestného poriadku.

19. Žalobca možnosť podať repliku k vyjadreniu žalovanej k žalobe nevyužil.

IV.

Konanie na správnom súde

20. Na základe § 3 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zriadení správnych súdov“) Správny súd v Bratislave začal svoju činnosť 01.06.2023 a súčasne výkon súdnictva prešiel z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov. Vec vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/304/2022 bola preto zo zákonných dôvodov podľa predchádzajúcej vety náhodným výberom pridelená senátu 6S Správneho súdu v Bratislave a je vedená pod sp. zn. BA-2S/304/2022.

21. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10 a § 13 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) v spojení s § 3 ods. 3 písm. b) zákona o zriadení správnych súdov preskúmal napadnuté rozhodnutie vrátane konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, z dôvodov uplatnených v žalobe, a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. O žalobe rozhodol bez nariadenia pojednávania, keďže boli splnené podmienky podľa § 107 ods. 2 SSP, keď ani jeden z účastníkov konania nežiadal nariadenie pojednávania. Oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na webovej stránke správneho súdu dňa 23.04.2025 (§ 137 ods. 4 SSP) a rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.04.2025 postupom podľa § 137 ods. 3 druhá veta SSP.

V.

Relevantné právne predpisy

22. Podľa § 493e SSP, v znení účinnom od 01.07.2023, konania začaté a neskončené do 30.06.2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30.06.2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

23. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

25. Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií, osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

26. Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

27. Podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní okrem informácie, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu, rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku a informácie o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy.

28. Podľa § 14 ods. 1 zákona o slobode informácií, žiadosť možno podať písomne, ústne, faxom, elektronickou poštou alebo iným technicky vykonateľným spôsobom.

29. Podľa § 14 ods. 2 zákona o slobode informácií, zo žiadosti musí byť zrejmé, ktorej povinnej osobe je určená, meno, priezvisko, názov alebo obchodné meno žiadateľa, jeho adresa pobytu alebo sídlo, ktorých informácií sa žiadosť týka a aký spôsob sprístupnenia informácií žiadateľ navrhuje.

30. Podľa § 14 ods. 3 zákona o slobode informácií, ak žiadosť nemá predpísané náležitosti uvedené v odseku 2, povinná osoba bezodkladne vyzve žiadateľa, aby v určenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako sedem dní, neúplnú žiadosť doplnil. Poučí žiadateľa aj o tom, ako treba doplnenie urobiť. Ak napriek výzve povinnej osoby žiadateľ žiadosť nedoplní a informáciu nemožno pre tento nedostatok sprístupniť, povinná osoba žiadosť odloží.

31. Podľa § 55 ods. 1 zákona o prokuratúre, nazerať do spisu, ktorý vedie prokurátor, môže iba jeho nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 1) alebo so súhlasom nadriadeného prokurátora iný prokurátor.

32. Podľa § 55m ods. 1 zákona o prokuratúre, prokuratúry sú povinné zverejňovať právoplatné uznesenia prokurátora, ktorými sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe, a to do 15 pracovných dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia.

33. Podľa § 55m ods. 5 zákona o prokuratúre, prokuratúry sprístupňujú verejnosti na základe žiadosti podľa osobitného zákona všetky právoplatné uznesenia prokurátora vrátane uznesení, ktoré nie sú rozhodnutiami vo veci samej a obžalobný návrh.

34. Podľa § 55m ods. 6 zákona o prokuratúre, prokuratúra môže zo závažných dôvodov odmietnuť zverejnenie rozhodnutia podľa odseku 1 alebo sprístupnenie informácie podľa odseku 5, ak by zverejnenie rozhodnutia alebo sprístupnenie informácie mohlo zmať alebo podstatne sťažiť dosiahnutie

účelu trestného stíhania alebo porušiť práva a právom chránené záujmy. Odmietnutie sprístupnenia musí byť odôvodnené a možno proti nemu podať opravný prostriedok podľa osobitného zákona.

VI.

Právne posúdenie vecí správnym súdom

35. Predmetom správneho súdneho prieskumu v tomto konaní bolo rozhodnutie žalovanej, ktorým zamietla rozklad a potvrdila prvostupňové rozhodnutie, ktorým Úrad špeciálnej prokuratúry nevyhovet žiadosti o sprístupnenie informácií. Úlohou správneho súdu bolo v medziach žalobných námietok posúdiť, či žalovaná pri vydaní napadnutého rozhodnutia a v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, postupovala v súlade s príslušnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou praxou. Samotné žalobné námietky, presnejšie miera ich konkrétnosti a zdôvodnenia, pritom determinovali mieru a detailnosť odpovede správneho súdu na tieto námietky.

36. Keďže predmetom správneho súdneho prieskumu v tomto konaní bolo rozhodnutie vo veci žiadosti o sprístupnenie informácií, správny súd prvotne pripomína, že právo na informácie predstavuje jeden zo základných pilierov demokratického a právneho štátu. Ústavné právo vyhľadávať, prijímať a šíriť informácie, prostredníctvom ktorého je možné výkon verejnej moci podrobiť verejnej kontrole, je právom patriacim každému jednotlivcovi.

37. Najširší a najvšeobecnejší spôsob prístupu k informáciám poskytuje zákon o slobode informácií. Platná právna úprava však popri zákone o slobode informácií upravuje v jednotlivých oblastiach výkonu verejnej moci možnosť požiadať o určité druhy informácií aj na základe iných právnych predpisov. Konkrétne právne predpisy pritom stanovujú spôsoby prístupu, rozsah poskytovaných informácií, okruh osôb oprávnených sa s nimi oboznamovať a tiež podmienky prístupu k predmetným informáciám. Je potom vecou žiadateľa, aby si zvolil právny režim prístupu k informáciám, ktorý pre seba považuje za najvhodnejší, a to spravidla v závislosti od svojho postavenia a vzťahu k subjektu, od ktorého informácie požaduje. Pokiaľ žiadateľ vo svojej žiadosti jednoznačne uvedie právny režim, v akom žiada sprístupniť určité informácie, úlohou orgánu verejnej moci, ktorému bola žiadosť adresovaná, je posúdiť, či žiadosti žiadateľa v ním zvolenom právnom režime môže vyhovieť alebo nie.

38. Právo na informácie, ako to už bolo uvedené, môže žiadateľ realizovať v rôznych právnych režimoch prístupu k informáciám. Vzťah predmetných rôznych právnych režimov prístupu k informáciám, a to podľa zákona o slobode informácií na jednej strane a podľa osobitných právnych predpisov na druhej strane, je pritom komplementárny, nie vylučujúci. Jeden možný spôsob získania informácií nevylučuje možnosť použitia druhého spôsobu. Vzhľadom na to, že vzťah zákona o slobode informácií a osobitných právnych predpisov je komplementárny, nemožno ich vzťah riešiť použitím zásady *lex specialis derogat legi generali* (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/34/2023 zo dňa 30.09.2024, ods. 40).

39. Ak teda žiadateľ požiada o sprístupnenie informácie v režime zákona o slobode informácií, orgán verejnej moci, resp. iný zákonom o slobode informácií vymedzený subjekt (ďalej len „povinná osoba“) má povinnosť vybaviť predmetnú žiadosť za podmienok a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon o slobode informácií. Pokiaľ je povinnej osobe doručená žiadosť o sprístupnenie informácie podľa zákona o slobode informácií, v súlade so zásadou dobrej správy je jej povinnosťou primárne vyvinúť úsilie, aby požadovanú informáciu našla a žiadateľovi ju poskytla. Je úlohou povinnej osoby, ktorej bolo zákonom zverené informovanie verejnosti v čo najširšej možnej miere, aby k tomuto účelu dokázala využiť všetky procesné nástroje, ktoré má k dispozícii. Povinná osoba teda má byť profesionálom znalým práva, ktorý bude žiadateľa procesom sprístupňovania informácií sprevádzať tak, aby mu bolo v maximálnej miere vyhovené. Zjednodušene povedané, povinná osoba má hľadať spôsoby čo najširšieho vyhovenia podanej žiadosti o sprístupnenie informácie a nie dôvody, ako takejto žiadosti nevyhovieť.

40. Ohľadom možnosti obmedziť sprístupnenie informácie povinnou osobou je potrebné preferovať skôr extenzívne vnímanie (t. j. vnímanie smerujúce k rozšíreniu) povinnosti povinnej osoby sprístupniť informácie ako reštriktívne vnímanie, benevolentnejšie k obmedzeniu sprístupňovania informácií, čo vyplýva z požiadavky minimalizácie zásahu do základných práv a slobôd, v danom prípade práva na informácie. Príslušné ustanovenia zákona o slobode informácií sa teda majú vykladať v tom zmysle, že obmedzenie sprístupnenia požadovaných informácií povinnou osobou má byť v čo najmenšej možnej

miere. Nesprístupnenie informácií má predstavovať pre povinnú osobu možnosť ultima ratio, pričom sa pri takomto krajnom riešení potom kladú zvýšené nároky na odôvodnenie rozhodnutia povinnej osoby o nesprístupnení informácií, ktoré musí byť ekvivalentné s rozsahom nesprístupnenia.

41. Z hľadiska uvedených východísk bolo potrebné posúdiť preskúmanú právnu vec.

42. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca žiadosťou zo dňa 15.10.2022 požiadal Úrad špeciálnej prokuratúry o sprístupnenie celého jeho spisu, ktorý aj riadne konkretizoval, a to v režime zákona o slobode informácií. Úrad špeciálnej prokuratúry nemal žiadne pochybnosti o tom, ktorý, resp. aký spis je predmetom žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií, a ani o právnom režime, v akom žalobca žiadal informácie sprístupniť.

43. Z obsahu administratívneho spisu je ďalej zrejmé, že medzi žalobcom na jednej strane a Úradom špeciálnej prokuratúry a žalovanou na druhej strane bolo sporné to, či a ak áno, v akom rozsahu možno v právnom režime zákona o slobode informácií sprístupniť informáciu zo spisu, ktorý vedie prokurátor. Inými slovami, predmetom sporu medzi žalobcom na jednej strane a Úradom špeciálnej prokuratúry a žalovanou na druhej strane bolo to, či a ak áno, v akom rozsahu aplikácia právnej úpravy nazerania do spisu, ktorý vedie prokurátor, resp. právnej úpravy zverejňovania a sprístupňovania uznesení prokurátora ustanovenej v zákone o prokuratúre predstavuje v skutkových a právnych okolnostiach preskúmanej právnej veci legitímny dôvod na nesprístupnenie informácie zo spisu prokurátora požadovanej žiadosťou o sprístupnenie informácie realizovanou v právnom režime zákona o slobode informácií (ďalej len „sporná otázka“).

44. V nadväznosti na vyššie vymedzenú spornú otázku správny súd uvádza, že žiadosť o sprístupnenie informácie zo spisu prokurátora realizovanú v právnom režime zákona o slobode informácií je potrebné vybaviť v zmysle právnej úpravy ustanovenej v zákone o slobode informácií. Je totiž právom žiadateľa, aby si zvolil ten-ktorý právny režim prístupu k informáciám. Tomuto právu žiadateľa potom zodpovedá povinnosť adresáta jeho žiadosti, pokiaľ je povinnou osobou v zmysle zákona o slobode informácií, rešpektovať jeho vôľu a vybaviť predmetnú žiadosť v zmysle zákona o slobode informácií, a to aj za uplatnenia prípadných obmedzení vyplývajúcich z príslušných ustanovení zákona o slobode informácií (§ 8 až § 13 zákona o slobode informácií) (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/34/2023 zo dňa 30.09.2024, ods. 39).

45. Je tak zrejmé, že prístup k informácii zo spisu prokurátora môže povinná osoba v nadväznosti na žiadosť o sprístupnenie informácie realizovanú v právnom režime zákona o slobode informácií obmedziť len z dôvodov vyplývajúcich z príslušných ustanovení tohto právneho predpisu (§ 8 až § 13 zákona o slobode informácií). Pokiaľ povinná osoba nemieni vyhovieť žiadosti o sprístupnenie informácie zo spisu prokurátora realizovanú v právnom režime zákona o slobode informácií, musí vo svojom rozhodnutí, ktorým predmetnej žiadosti nevyhovuje, vymedziť dôvod nesprístupnenia požadovanej informácie vyplývajúci zo zákona o slobode informácií a zároveň musí svoj záver o existencii takéhoto dôvodu aj náležite odôvodniť. Povinná osoba pritom nesmie opomenúť, že obmedzenie práva na informácie, ktoré spadá do kategórie základných práv a slobôd, je možné výlučne za splnenia troch podmienok, a to zákonnosti (zásah do tohto práva možno vykonať len na základe zákona a v súlade s ním), legitímnosti cieľa (Ústava Slovenskej republiky taxatívne vymenúva dôvody obmedzenia práva na informácie) a nevyhnutnosti zásahu v demokratickej spoločnosti (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.12.2021, sp. zn. 5Sžik/3/2020, ods. 29). Naplnenie týchto podmienok obmedzenia práva na informácie pritom musí povinná osoba odôvodniť vo vzťahu ku skutkovým a právnym okolnostiam vzťahujúcim sa ku konkrétnej žiadosti o sprístupnenie informácie zo spisu prokurátora. Takéto úvahy Úradu špeciálnej prokuratúry a žalovanej ale v prvostupňovom rozhodnutí, resp. v napadnutom rozhodnutí vo vzťahu ku skutkovým a právnym okolnostiam vzťahujúcim sa ku konkrétnej žiadosti žalobcu o sprístupnenie požadovaných informácií, a to celého spisu č. VII/4 Gn 249/22/1000, absentujú.

46. Úrad špeciálnej prokuratúry v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia síce poukázal na § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, avšak nevysvetlil, ako by bol nesprístupnením požadovaných informácií v skutkových a právnych okolnostiach preskúmanej právnej veci naplnený účel obmedzenia práva na informácie podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií v nadväznosti na právnu úpravu ustanovenú v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „zákonodarcom sledovaný účel

obmedzenia práva na informácie“). Úrad špeciálnej prokuratúry v súvislosti s problematikou trestného konania „iba“ vo všeobecnej rovine konštatoval, že v štádiu pred právoplatným rozhodnutím vo veci dbá zákonná úprava na to, aby sa vylúčila verejná diskusia vo veci, čím by sa mohol vytvoriť nátlak na subjekty, ktoré konajú a rozhodujú. Toto konštatovanie ale Úrad špeciálnej prokuratúry nijako nereflektoval vo vzťahu ku skutkovým a právnym okolnostiam vzťahujúcim sa ku konkrétnej žiadosti žalobcu o sprístupnenie požadovaných informácií, a to celého jeho spisu č. VII/4 Gn 249/22/1000.

47. Žalovaná sa v napadnutom rozhodnutí taktiež zmienila o § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií. Nijako ale nevysvetlila, ako by bol nesprístupnením požadovaných informácií v skutkových a právnych okolnostiach preskúmvanej právnej veci naplnení zákonodarcom sledovaný účel obmedzenia práva na informácie. Argumentácia žalovanej v napadnutom rozhodnutí je vedená v značne abstraktnej rovine a pokiaľ ide o konštatovanie, že obsah právnej úpravy ustanovenej v § 55 zákona o prokuratúre nie je možné prelomiť ani zákonom o slobode informácií, je aj nesprávna. Vzťah právnej úpravy nazerania do spisu, ktorý vedie prokurátor, (a tiež právnej úpravy zverejňovania a sprístupňovania uznesení prokurátora) ustanovenej v zákone o prokuratúre na jednej strane a právnej úpravy sprístupňovania informácií ustanovenej v zákone o slobode informácií na druhej strane totiž nemožno vnímať ako vzťah, v ktorom by sa uplatňovala zásada *lex specialis derogat legi generali*. Ak aj bolo v minulosti v správnej súdnej praxi konštatované, že zákon o slobode informácií pôsobí vo vzťahu k iným zákonom ako *lex generalis* (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽI/1/2010 zo dňa 15.03.2011), takáto interpretácia vzťahu zákona o slobode informácií a iných právnych predpisov upravujúcich prístup k informáciám v dispozičnej sfére orgánov verejnej moci bola následne v správnej súdnej praxi prekonaná. V aktuálnej správnej súdnej praxi je vzťah zákona o slobode informácií a iných právnych predpisov upravujúcich prístup k informáciám v dispozičnej sfére orgánov verejnej moci vnímaný ako vzťah komplementárny, nie vylučujúci, s tým, že ich vzťah nemožno riešiť použitím zásady *lex specialis derogat legi generali* (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/34/2023 zo dňa 30.09.2024, ods. 40, sp. zn. 1Sžik/3/2021 zo dňa 29.09.2022, ods. 24).

48. Úrad špeciálnej prokuratúry ako aj žalovaná sa teda v prvostupňovom rozhodnutí, resp. v napadnutom rozhodnutí zmienili o § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, ale už neobjasnili, ako sa nesprístupnením požadovaných informácií v preskúmvanej právnej veci naplní zákonodarcom sledovaný účel obmedzenia práva na informácie, keď spis, ktorého obsah žalobca žiadal sprístupniť, sa mal týkať vybavenia jeho skorších podaní zo dňa 28.06.2022 a 22.08.2022, pričom týmito podaniami, ako to vyplýva z prvostupňového rozhodnutia, mal žalobca žiadať preskúmanie postupu vyšetrovateľa a postupu prokurátora ako aj namietat vecnú príslušnosť Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II na konanie o jeho trestnom oznámení a v čase podania žiadosti žalobcu o sprístupnenie požadovaných informácií už mal byť žalobcovi oznámený výsledok preskúmania postupu policajta v špecifikovanom konaní a tiež výsledok preskúmania postupu prokurátora v špecifikovanom konaní. Nie je potom zrejmé, ako by mohlo sprístupnenie požadovaných informácií viesť k verejnej diskusii vo veci, ktorá by mohla vytvoriť nátlak na subjekty, ktoré konajú a rozhodujú, ak v čase podania žiadosti žalobcu o sprístupnenie požadovaných informácií už mali byť vybavené jeho skoršie podania zo dňa 28.06.2022 a 22.08.2022, v nadväznosti na ktoré Úrad špeciálnej prokuratúry viedol predmetný spis č. VII/4 Gn 249/22/1000. K štádiu, v akom sa nachádzalo v čase podania žiadosti žalobcu o sprístupnenie požadovaných informácií konanie vo veci trestného oznámenia žalobcu zaevidovaného na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Bratislava II pod sp. zn. ORP-1027/RZ-B2-2022 (ďalej len „trestné oznámenie žalobcu“), sa Úrad špeciálnej prokuratúry ani žalovaná v prvostupňovom rozhodnutí, resp. v napadnutom rozhodnutí nevyjadřili. Z prvostupňového rozhodnutia a napadnutého rozhodnutia tak nie je zrejmé, či by sprístupnenie požadovaných informácií mohlo viesť k verejnej diskusii vo veci, ktorá by mohla vytvoriť nátlak na subjekty, ktoré konajú a rozhodujú vo veci trestného oznámenia žalobcu.

49. Sumarizujúc uvedené možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie je tak vo vzťahu k aplikácii § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ako to dôvodne namietal žalobca. Pre úplnosť správny súd dodáva, že vo vzťahu k aplikácii § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov aj prvostupňové rozhodnutie.

50. Pozornosti správneho súdu neuniklo, že žalovaná v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že pojmovým znakom informácie je vždy jej konkrétnosť a individuálna identita, že za informáciu nemožno považovať sprístupnenie obsahu celého spisu, a že žiadosť o sprístupnenie informácie musí obsahovať

konkrétnu informáciu, pričom sprístupnenie musí tiež obsahovať konkrétnu informáciu. Následne žalovaná v napadnutom rozhodnutí dodala, že súdna prax sa stavia reštriktívne k tým žiadostiam o sprístupnenie informácie, ktoré nie sú konkrétne a kde žiadatelia žiadajú všetko (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽi/3/2011). Žalovaná ale v napadnutom rozhodnutí neuviedla, ako tieto úvahy aplikovala v skutkových a právnych okolnostiach preskúmvanej právnej veci, resp. neuviedla, aké dôsledky mali tieto úvahy na rozhodovanie v preskúmvanej právnej veci. Žalovaná na predmetné úvahy „iba“ nadviazala konštatovaním, že sa plne stotožňuje s názorom povinnej osoby o tom, že žalobca ako žiadateľ nepožiadala o sprístupnenie informácie, ktorú by bola povinná osoba povinná zverejniť a sprístupniť podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií alebo podľa § 55m ods. 1 a ods. 5 zákona o prokuratúre, a že na sprístupnenie informácie sa vzťahujú obmedzujúce ustanovenia § 55 ods. 1 zákona o prokuratúre. Vzhľadom na uvedené (t.j. vzhľadom na nekonzistentnú argumentáciu žalovanej) správny súd nemohol (žalobcom nenapadnuté) úvahy žalovanej o tom, že požadovaná informácia má byť konkrétna a individuálna, považovať za samostatný legitímny dôvod odôvodňujúci nesprístupnenie žalobcom požadovaných informácií. Správny súd v tejto súvislosti navyše pripomína, že ak zo žiadosti o sprístupnenie informácie nie je zrejmé, čoho sa týka, povinná osoba má aplikovať § 14 ods. 3 zákona o slobode informácií a vyzvať žiadateľa na doplnenie jeho žiadosti. Z hľadiska princípov dobrej správy by mali povinné osoby vynaložiť maximálne úsilie a pomôcť žiadateľovi určiť, čoho sa informácia týka, keďže ten je často v informačnej núdzi a informáciu nemusí vedieť dostatočne zrejmým spôsobom určiť (pozri napr. Berthotyová, E.: Dobrá správa – zásada modernej verejnej správy. In Bulletin slovenskej advokácie, roč. 19, 2013, č. 12, s. 6-12). Nemožno totiž opomenúť, že formalistický prístup a lipnutie na explicitnom určení požadovanej informácie a jej obsahu možno považovať za odňatie práva na informácie.

51. Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa doručovania napadnutého rozhodnutia, správny súd poukazuje na materiálny prístup k doručovaniu písomností. V zmysle tohto prístupu, akokoľvek je inštitút doručovania v právnom poriadku významný a sú s ním spojené významné následky (ako napr. fikcia doručenia) a právne účinky, nie je možné prehliadať fakt, že svojou podstatou ide o komunikačný prostriedok, ktorý má slúžiť na oznámenie úkonov orgánov verejnej moci účastníkom konania. V tomto zmysle je preto dôležité nachádzanie rovnováhy medzi prirodzenou a logickou ochranou procesných práv účastníkov administratívneho, prípadne súdneho konania na jednej strane a snahou štátu o efektívne doručovanie tak, aby sa účastníci dozvedeli o úkonoch príslušných orgánov, na druhej strane. Pre materiálny prístup k doručovaniu písomnosti je preto podstatné to, či sa adresát mohol s doručovanou písomnosťou oboznámiť a tak bolo zachované jeho právo na podanie efektívnych opravných prostriedkov alebo na súdnu ochranu. V takom prípade už posudzovanie zákonnosti doručovania písomnosti nie je potrebné skúmať a nemôže mať vplyv na závery o účinkoch doručenia, keďže požiadavka materiálneho doručenia písomnosti bola dodržaná. V zmysle uvedeného preto, hoci aj doručovanie písomnosti vykazuje znaky nezákonnosti, ale účastník konania sa preukázateľne s obsahom doručovanej písomnosti oboznámil (o oboznámení sa nesmú byť pochybnosti), a spôsob doručenia mu nezabránil včas a účinne realizovať jeho procesné práva (realizoval svoje procesné práva riadne a včas), je potrebné túto považovať za riadne doručeníú. To platí napr. vtedy, ak účastník včas podá opravný prostriedok, z ktorého jasne vyplýva, že obsah doručovanej písomnosti mu je známy, a teda nedošlo k reálnemu zásahu do jeho procesných práv (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 19SVs/3/2023 zo dňa 04.12.2023, ods. 43 a 44). V preskúmvanej právnej veci je nesporné, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa s obsahom napadnutého rozhodnutia a aj sa s ním oboznámil, o ktorej skutočnosti svedčí samotná podaná žaloba. Elektronické doručovanie napadnutého rozhodnutia bez autorizácie síce nemožno považovať za postup súladný s relevantnou právnou úpravou, avšak vzhľadom na to, že žalobcovi bolo napadnuté rozhodnutie doručené v listinnej podobe dňa 28.11.2022, žalobca nemohol mať rozumné pochybnosti o jeho obsahu. Správny súd preto vychádzajúc z materiálneho prístupu k doručovaniu písomností a s prihliadnutím ku skutočnosti, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa s obsahom napadnutého rozhodnutia a aj sa s ním oboznámil, dospel k záveru, že žalovaný nebol v predmetnej právnej veci nečinný, a že nedošlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia o rozklade žalobcu. To, že by došlo k vydaniu fiktívneho rozhodnutia o rozklade, ostatne netvrdil ani samotný žalobca. Javí sa, že námietku pochybenia žalovaného pri doručovaní napadnutého rozhodnutia žalobca vzniesol „len“ s cieľom poukázať na nezákonný postup žalovaného pri vybavovaní jeho žiadosti o sprístupnenie informácií.

52. S odkazom na vyššie uvedené, po preskúmaní konkrétnych relevantných žalobných námietok, správny súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, keďže napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné

pre nedostatok dôvodov, a preto postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie, keď žalobca žiadal zrušiť len napadnuté rozhodnutie.

53. V ďalšom konaní bude žalovaná viazaná právnym názorom správneho súdu vyjadreným v tomto rozsudku. Úlohou žalovanej bude opätovne rozhodnúť o rozklade žalobcu, a to v intenciách právného názoru správneho súdu vyjadreného v tomto rozsudku. Správny súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že týmto rozsudkom neprejudikuje to, či žalobcovi majú byť požadované informácie poskytnuté, ale žalovaná bude povinná svoj záver (či už pozitívny alebo negatívny) dostatočne odôvodniť v súlade s aplikáciou právnych predpisov tak, ako to uviedol správny súd v tomto rozsudku.

54. Pokiaľ ide o návrh žalobcu, aby správny súd uložil žalovanej povinnosť sprístupniť mu požadované informácie v celom rozsahu, správny súd mu nevyhovел. Nie je sporné, že správny súd môže uložiť povinnej osobe povinnosť sprístupniť požadovanú informáciu. Takýto postup by mal byť ale skôr výnimočný, keď o žiadosti o sprístupnenie informácie realizovanej v právnom režime zákona o slobode informácií majú rozhodovať zásadne povinné osoby. Úlohou správneho súdu je potom v nadväznosti na správnu žalobu primárne prieskum rozhodnutia a postupu povinnej osoby. Uloženie povinnosti povinnej osobe sprístupniť požadovanú informáciu zo strany správneho súdu by bolo dôvodné, ak by boli dané výnimočné okolnosti nasvedčujúce tomu, že povinná osoba svojím zjavne obštrukčným postupom obmedzuje právo žiadateľa na informácie. Existenciu takýchto okolností žalobca netvrdil a správny súd ich ani v preskúmvanej právnej veci nevzhliadol.

55. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 SSP a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

56. Toto rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave (§ 493e SSP v spojení s § 443 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právného posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 SSP).

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právného

posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správny súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.